

не съмъ слѣзвала въвъ Госларъ,
а какъ хубаво е тамъ!

„Тукъ е пусто. На кого ли
въ пустошь е живота драгъ?
Зимѣ пѣкъ каточели сме
ний заровени въвъ снѣгъ.“

„Азъ каквато съмъ страшлива!
Плашатъ ме, като дѣте,
тъмни духове планински,
дѣто бродятъ тукъ нощъ.“

Вмигъ то спрѣ. Каточе нѣщо
да го сепна въвъ нощъта.
И отново ясно екна
тамъ изъ кжта пѣсенъта :

„Нека те не плаши, дѣте,
никаква злокобна мощъ;
Божи ангели на стража
бдѣтъ надъ тебе день и нощъ.“

II

Бий зеленитѣ си вѣйки
въ прозорчето старий боръ;
мѣсечко въвъ нашта стая
вперя дебнишката взоръ.

Майката, бащата вече
хъркатъ въвъ съсѣдний тремъ.
Намъ за сънь не е, — за съня
и да знаеме нещемъ.

„Не, че ти се често молишъ,
туй не ми се вѣрва май:
трепета на твойтѣ устни
друго казва. То се знай!“